

Besvarelse (25/7 79):

Finansministeren (Heinesen):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at det fra kommunal side er udtalt, at begrænsningen af de kommunale udgifter ikke giver mulighed for nyansættelser på grund af ferieforlængelsen. På denne baggrund skal jeg understrege, at begrænsningen af de kommunale udgifter alene er en begrænsning af udgiftsstigningen fra 1979 til 1980 til 3 pct. og fra 1980 til 1981 til 2 pct. Der er således mulighed for ansættelse af nyt personale, herunder til kompensation for ferieforlængelsen, hvis konsekvenser i 1980 i øvrigt er begrænsede, fordi ferien i dette år kun forlænges med 2 dage.

Jeg finder således ikke anledning til at ændre mit skøn om, at ferieforlængelsen gør en personaleudvidelse nødvendig.

Spørgsmålet om de konkrete konsekvenser på det statslige område vil afhænge af en bedømmelse i hvert enkelt tilfælde, da forholdene er meget forskellige fra det ene område til det andet. På det rent administrative område vil ferieforlængelsen i vidt omfang kunne klares gennem bl. a. en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse af arbejdet. På andre områder derimod vil ferieforlængelsen vanskeligt kunne gennemføres uden kompensation på grund af forhold som vagtordninger, stiv køreplan o. lign.

Jeg kan selvfølgelig ikke udtale mig om, hvorledes og i hvilket omfang man i kommuner og amtskommuner vil forøge personalet på grund af ferieforlængelsen, da det vil være den enkelte kommunes og amtskommunes afgørelse.

Til *arbejdsministeren* (20/7 79) af:

Voigt (FP):

»Hvad er ministerens kommentar til, at 2.254 stillinger i juni måned 1979 var ubesatte, hvoraf 1.766 havde stået ubesatte i mindst en uge, og mener ministeren, at dette forhold kan skyldes arbejdsløshedsdagpengenes størrelse i forhold til mindstelønnen?«

(Spm. nr. 1210).

Begrundelse.

Igennem flere år har spørgeren flere gange over for ministeren påpeget, at det er uhold-

bart at tale om arbejdsløshed, når mange virksomheder gang på gang ikke kan få den fornødne arbejdskraft, hvilket betyder, at der må siges nej til ordrer, der kunne forbedre landets økonomi.

Hver eneste gang har ministeren svaret, at situationen ikke er som anført i de mange spørgsmål, der er rejst fra forskellig side omkring dette emne. Ja, det er endog gået så vidt, at arbejdsdirektoratet offentligt har beklaget sig over, at der er nogle folketingsmedlemmer, som ikke vil affinde sig med de tilstande, der hersker.

Det er nu tvingende nødvendigt, at ministeren finder en afklaring på problemet, således at enhver virksomhed får den arbejdskraft, der er behov for.

Ellers er det illusorisk at tale om, at der findes arbejdsløshed.

Besvarelse (30/7 79):

Arbejdsministeren (Auken):

Den samtidige forekomst af ubesatte stillinger og ledighed er et paradoks, der har været kendt og gjort til genstand for overvejelser i arbejdsministeriet i flere år. Problemet er ikke specielt dansk, men forekommer såvel i de nordiske som i de øvrige europæiske lande.

Problemet må antages at have flere årsager, således at arbejdstilbuddene foreligger i andre geografiske områder end dem, hvor arbejdskraften er bosiddende, at der mangler overensstemmelse mellem de kvalifikationskrav, som arbejdsgiverne opstiller, og de kvalifikationer, som den ledige arbejdskraft kan tilbyde, samt at arbejdsformidlingen ikke fungerer optimalt.

Arbejdsministeriet har gennem flere år forsøgt at afhjælpe problemerne. Det kan således nævnes, at der i april 1978 blev indført regler om »henvisning til samtale«, og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser fik mulighed for ret til anvisning som støtte for den offentlige arbejdsformidling.

Desuden er arbejdsformidlingens personale øget med ca. 200 personer inden for de sidste par år, men denne forøgelse har vist sig utilstrækkelig over for den kraftige vækst i opgaverne.

Endvidere er der pr. 1. juli 1979 indført nye regler i arbejdsløshedsloven, der smidiggør sanktionssystemet over for arbejdsvæg-